

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCA

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL :

I. C. Cătuneanu: Hipocrizie și falșificare.

Dr. Titus Malai: Calvar și Inviere (Crâmpeie pascale).

Dr. V. Filipciuc: Șiretenia semită.

V. Medrea: Să ne strângem rândurile.

Dr. S. Fâșcu: Reînvierea.

Ion I. Șerbu: Constatări alarmante.

Cr. Ureche: Antisemitismul dlui Iuliu Maniu.

Gh. Pruteanu: Pe căi moldovene.

Jidanii satiri.

Informațiuni: Demisia președintelui Centrului studentesc „Petru Maior”. — Constatări triste. — Mișcările studentești.

Interne: Recensământul populației. — Maniu, Mihalache și dl Zipstein. — Conferință.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei.

În străinătate 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZĂR ISAICU

Prim Redactor : CAIUS BARDOȘI

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

Hipocrizie și falșificare

Dintre toate luptele, ce a avut să ducă omenirea pentru ca binele să înfrângă răul, nici una nu a întâmpinat mai multe greutăți decât a ideii naționale contra Iudaismului actual.

Spre deosebire de conflictele din trecut, lumea creștină din secolul XX are de combătut un dușman, care se întâlnește nu numai pe câmpul deschis al concurenței economice, unde mai mult sau mai puțin este vizibil; dar mai ales, are de combătut un dușman invizibil, care a pus stăpânire în așa măsură pe felul creștinilor de a gândi, de a judeca, de a simți, în cât a avut perfectă dreptate, ce se verifică zilnic, *Gougenot des Mousseaux*, când între 1860—70, a dovedit într-o scriere celebră „la Judaisation du monde chrétien.“

Aici într'adevăr, sub această formulare a marelui autor francez, stă ascuns pericolul, care îngreuniază lupta antisemită.

Cucerirea materială a dușmanului vizibil o recunoaște chiar unul din rasa jidovească, P. Ratisbonne, convertit la creștinism, în următorii termeni:

„Prin felul lor de a lucra, și stăpâniți de instinctul dominațiunii, Jidanii au năvălit treptat pe toate căile largi, cari duc la avere, la demnități și putere. Ei conduc bursa, presa, teatrul, literatura, administrațiile, marile căi de comunicație pe uscat și pe mare și prin vază ce le dă averea și geniul lor ei țin în ceasul de acum toată societatea creștină ca într-o pânză de păianjen“¹⁾

Din acest tablou sinoptic rezultă constatarea, că nu a mai rămas mult în stăpânirea creștinilor din bunurile ce li se cuvin, prin faptul că ei, prin civilizația lor proprie, le-au creiat. Fie-care deposedare constituie pentru adversarul iudaic un punct do-

minant în lupta ce neconținut se înțește. Spre a ne menține, trebuie să recucerim pozițiile dobândite prin fraudă lor²⁾ și naivitatea noastră.

Dacă ar fi numai aceste poziții de recucerit, întreprinderea nu se prezintă de loc ușoară cerând sforțarea comună a tuturor popoarelor creștine, tot mai mult strămtorate în viața lor actuală și amenințate cu o completă robie în viitor. Asupra situațiunii mărturisită de un Jidan, în măsură să o cunoască, sunt de acord spiritele luminate și dezinteresate, ce și-au pus problema cu necesarele soluțiuni rezervate unui timp nu prea depărtat. Iată ce scrie în această privință un scriitor francez sub pseudonimul *Theo-Deodatus*, în studiul său remarcabil intitulat „L'Angleterre juive. Israël chez John Bull“. Paris Ed. III pag. 265.

„Să fim atenți; dacă popoarele, prin una din acele mișcări neprevăzute, ce pornesc din instinctul obscur al conservării și din forțe vitale necunoscute, nu se revoltă contra preponderenței Jidanilor și nu găsesc mijlocul de a înfrâna ambițiile lor; ziua nu va fi departe, pentru a întrebuița expresia lui *Arnold White* „când națiunile din Europa vor descoperi dintr'o dată că floarea bunurilor țării aparține Jidanilor și că democrația, făcând operă socotită superior umanitară, a lucrat oarbă și fără știință la triumful supremației jidănești, pierzându-și în acelaș timp capacitatea de a mai păstra deosebită propria ei existență“ „Deștepțarea va fi teribilă, vai! o putem de pe acum presimți.“³⁾

Nu ne ocupăm aici de imensitatea materială a acaparării jidovești în dauna popoarelor creștine, nici de deslegarea chestiunii, în modul, de care se teme autorul francez, precum s'a temut, chinuit de pre-

simțiri sinistre, și Jidanul Rathenau gândindu-se la legitima reacțiune inexorabilă din Rusia, liberată odată de bolșevismul iudaic.

Nu de dușmanul vizibil, tronând peste grămezi de aur, extorcat omenirii din sângele și sudoarea ei, ne ocupăm aici: îl vede și simte fiecare în felul său: de la țaranul din Maramureș până la M. S. Regele Ferdinand. Jidanul nevăzut, care a pus stăpânire pe întreg sufletul creștin, formează, prin producția spiritului său disolvant, obiectul cercetării noastre.

Puterea lui invizibilă interesează în deosebi, fiind cu atât mai primejdioasă cu cât din umbră a știut să altereze până la completă falșificare mentalitatea bieților creștini.

Ca să atingă acest rezultat, i-a trebuit Jidanului dobândirea drepturilor politice, spre a manevra liber ca cetățean: *le-a obținut.*

I-a trebuit Jidanului acapararea presei, spre amăgi masele de muncitori și a-le așta contra capitaliștilor: *a pus mâna pe această forță.*

Ajuns în posesiunea ambelor bunuri, istoria secolului trecut desvâlue ochiului pătrunzător, cum perfidul beneficiar a lucrat spre a face pe creștini să cugete și să judece în felul dictat de el, în conformitate cu interesele de dominațiune ale rasei lui.

Spre a zăpăci nu numai mintea maselor proletare, dar și a restului societății ariene, Iudeul secolului al XIX a înțeles, că succesul deplin se obține prin hipocrizie, prin producerea de confuziune în spirite, și prin tactica tăgăduirii unor realități istorice.

Folosindu-se de destăinuitele metode la răspîndirea teoriilor, construite spre a induce în eroare, Jidanul a urmărit două ținte, și anume: să falșifice dreapta judecată și să se țină pe sine în umbră, pentru ca opinia publică, astfel înșelată, să nu zărească pe înșelător.

Și a isbutit peste toate așteptările. A trebuit să vină pacea iudaică, drept încheere a războiului mondial,

¹⁾ cf. *Délassus, L'Américanisme et la conspiration antichrétienne. La question juive. Notes et documents. Paris 1911.*

²⁾ A se cerceta origina averii familiei Rotschild, spre a se afla că la bază îi stă o speculație de bursă.

³⁾ vezi „Dreptul rasei superioare“ de Isac Blümchen. Introducerea pag. 10.

scoțând la lumină imensitatea puterii jidovești; a trebuit să se deștepte spiritul național la toate popoarele beligerante, ca o firească urmare a războiului, deslănțuit pentru înfăptuirea principiului naționalităților; pentru ca lumea să simtă în fine acțiunea dezagregantă și apăsarea neamului jidovesc în mijlocul popoarelor-gazdă, trezindu-se la antisemitismul general, ce domnește actualmente de la Oceanul Pacific până în Munții Urali.

Și acum, din mijlocul situației primejduite în toate statele, privind îndărăt către secolul trecut, când Jidovimea de pretutindeni lucra din umbră la dislocarea forțelor politice și sociale din Europa veche; acum având perspectiva distanței și cunoscând pe agenții hotărâtori, se poate afirma, cu dovezi incontestabile, că haosul sufletească actual, dominat de cel mai sălbatic materialism, a fost pregătit, urzit în taină și deslănțuit la momentul oportun de perfida propagandă a Jidanului, cu ținta precisă de a dărâma așezăminte respectabile spre a se instala ca stăpîn printre ruine. Rusia ne oferă un tablou de o tragică eloquentă.

Metodele întrebunțate în curs de un veac sunt cele mai sus schițate. Să examinăm pe fie-care în parte, în diferitele chestiuni, debătute sub pretextul de a se face educația spiritului public de înaintea marelui războiu.

I. *Hipocrizia*. Toate teoriile sociale și politice, vinturate de presa jidovită, după ce au fost născocite de teoreticieni jidani, sau de creștini influențați de maestri semiți, toate aceste teorii au fost puse în circulație de către autori sau propagandiști, nu spre a se bucura de o aplicațiune generală la toți cetățenii aceluiași stat; ci au fost inventate numai pentru uzul creștinilor.

Jidanii au evitat cu precauțiune să le aplice societății lor, pe care au știut să-o păstreze neamestecată cu a creștinilor, deși au pretins și obținut toate drepturile civile și politice ale acestora.

Câte-va exemple. Jidanii, ca autori și propagandiști, au amețit lumea, dornică de mai bine, cu *socialismul având drept țintă desființarea capitalismului și ca mijloc de realizare lupta de clasă*. Acest războiu civil caută să-l deslănțue în societatea creștină: *dar nici de cum în a lor*. Jidanii cu toții sunt solidari între ei, de la cea mai mizerabilă creatură galițiană până la parvenitul miliardar din New-York: proletarii lor nu tre-

bue și nici nu se ridică contra capitaliștilor din neamul lor! Lupta de clasă este bună numai pentru goimi!

Jidanul propagă *internaționalismul cu desființarea deosebirilor între națiuni*; dar pentru nația lui cultivă cel mai habotnic simț de conservare a unității etnice.

Jidanul propagă *ateismul pentru creștini*; dar pentru neamul lui este atât de credincios, în cât confundă religia părinților lui cu însăși naționalitatea, formând un tot inseparabil și indestructibil.

Jidanii propagă în politică *regimul republican pentru alții*; dar ei sînt în organizarea neamului lor atît de mult stăpîniți de principiul monarhic, în cât nici astăzi nu le-a eșit din suflet, după 19 veacuri de „Diaspora“, credința că undeva într'un colț al pământului, pe care sunt risipiți, trăește în taină, cunoscut numai de „Înțelepții Proto-coalelor“ așa numitul Prinț al Exilului, „Exilarhul“, care-i conduce pe nevăzute până va sosi timpul să se așeze în văzul tuturor pe tronul Sionului!

Jidanii au propagat pentru toată lumea, în cursul veacului trecut, *antimilitarismul*, spre a „opri constituirea sau întărirea statelor naționale; dar ei înțeleg să-și îngrădească, prin toate mijloacele, coprișul în care să se poată desvolta la maximum puterea națiunii lor, și anume: în Palestina cer sprijinul forței militare a Mării Britanii; în Europa produc zilnic tentative de șantaj asupra națiunilor cari își apără naționalitatea, amenințându-le cu forța comprimantă a Ligii Națiunilor, ce le stă la dispoziție.

Mă opresc aici cu exemplele de practică a hipocriziei iudaice, aplicată societății creștine; și te rog Domnule cititor, adună la-o-laltă toate aceste elemente disolvante: lupta de clasă, umanitarismul ucigător de naționalitate, ateismul, teoria republicii în dezordine și a statului lipsit de pavăza armatei; aruncă-le pe toate în arena vieții publice asupra unei societăți muncitoare, credule, dornică de mai bine; exploatează cu recredință, toate acele principii false debitându-le muncitorimei, clasei de mijloc sau intelectualilor în fie-care zi dintr'un secol întreg prin intermediul presii, în conferințe, întruniri, sau prin publicațiuni prezentate cu tot aparatul științific impunător; și prin ploaia de idei subversive trimete neîncetat săgețile otrăvite ale urii de clasă, exploatănd diferența între sărac și bogat, între guvernat și guvernant,

între inferior și superior pe scara ierarhiei militare; și atunci Domnule cititor, vei înțelege cum o ceață deasă de rătăcire și falsificare de amărăciune și răsvrătire s'a coborît în sufletele celor mulți, fecundând idei și porniri, cari au dus la dărîmarea monarhiilor și la intronarea bolșevismului, din care au profitat Jidanii în Europa zdruncinată de marele războiu.

II. *Confuziune în spirite*. De această tactică s'a folosit Jidanul secolului al XIX în materie de confesiuni, și anume: a căutat să inducă lumea în eroare, țintind a o face să creadă, că acolo, unde se produc manifestări de nemulțumiri contra lipitoarei iudaice, ar fi nu din cauza suferinții adusă populației prin camătă, prin alcool, prin exploatare sistematică pînă la sînge a creștinului, ci din cauza confesiunii mozaice. Și ast-fel, încep invectivele aruncate cu furie: de „obscurantism“, de reînvierea barbariei medievale, de intoleranță religioasă incompatibilă cu progresul secolului. Fie-care cuvînt din cele ca exemple reproduse, conține nu numai un sfruntat neadevăr ticluit cu intenție, adică cu deplina conștiință a relei credințe; dar o falsificare a istoriei veacului al XIX, din care analele popoarelor civilizate ne stau mărturie, că în nici o țară, unde trăesc fiii aceluiași neam, deo-biți după confesiuni, nu s'a înfîmplat în ultima sută de ani fricțiuni și ciocniri din cauza credinței religioase.

Denaturarea adevărului degenează într'o birfîre incalificabilă față de poporul român, care spre deosebire de popoarele Apusului, nici când în istoria lui, din fundul evului mediu pînă în zilele noastre, nu a cunoscut lupte din pricina intoleranței religioase.

Atunci pentru-ce ignobila măsluire a adevărului? Pentru că meseria de cămătar, falit fraudulos, contrabandist, escroc, negustor de carne vie, mituitor, birfîtor, trădător, revoluționar, incendiator, comunist, bolșevic, pentru ca toate aceste aspecte, sub care operează fiii „neamului ales“ în societatea goimilor, să fie cu prudență și cu un vâl de compătimire acoperite, iar Jidanul să se poată prezinta ca victimă a intoleranței religioase. Această grosolană minciună o mai pun în circulație calomniatorii României întregite și astăzi!

Nu pentru-că vă închinați la tablele lui Moise, vă denunțăm opiniei publice, seminție perfidă și etern vrăjmașă, ci pentru-că prin numărul

vostru crescând și puterea mereu sporită ce ați dobândit la noi, amenințați să ne scoateți afară din Casa națiunii noastre, la a cărei clădire nu ați contribuit nici cu un grânute de nisip.

Opera de producere a confuziunii în spirite a pătruns atât de temeinic până în cele mai înalte straturi ale societății europene, în cât cea mai elocventă dovadă o aflăm în tratatele de pace privitoare la reglementarea statului politic al României mici și al României întregite, cari tratate au fost redactate cu clauza încetățenirii în bloc a tuturor locuitorilor din țară fără deosebire de confesiune. Ca și cum România de la 1878 și de la 1919 se temea de confesiunea mozaică și nu de puterea distrugătoare a neamului lui Iuda!

III. Tăgăduirea unei realități istorice. Nimic nu îndispune pe Jidanul modern mai mult, de cât ridicarea chestiunii de rasă.

Am în mână cartea profesorului iudeu, Ludvig Stein, intitulată *Einführung in die Soziologie*, München, 1921, în care autorul se străduiește sub capitolul „Soziologie der Rasse“ să convingă pe cititor, că noțiunea de rasă nu este decât un instrument de clasificare în sistemul științei moderne, în domeniul antropologiei. Deci noțiunea rasă servește numai la înlesnirea investigațiunii științifice și nimic mai mult. În rупtul capului Jidanul care apără cu sau fără conștiință — în acest din urmă caz din adâncul instinctului — interesele neamului său, nu vrea să recunoască pe față că *rasa este o realitate istorică*, și deci ca atare a jucat un rol determinant în desfășurarea vieții omenirii. Pentru el nu a existat ciocniri de rase, nu au existat apropieri și fuziuni de rase; el ca Jidan, nu admite a se face lumină în capul goimilor asupra acestui punct, pentru ca noi, cei de alt sânge și alt ideal etic, să nu cum-va să descoperim vre-o deosebire, în virtutea căreia să începem a ține pe Jidani la cuvenita distanță.

Interesul specific iudaic orbește pe omul de știință semit, pe L. Stein în așa măsură, în cât uită faptul, care îl desminte categoric, și anume, pretenția însăși a Jidovimei de a fi fost, de a fi și de a rămâne „popor ales“.

Dar această „alegere“ adică selecțiune nu se realizează tocmai prin cultivarea rasei?

Care popor s'a păstrat mai curat în cursul veacurilor de cât Jidanii?

Ei au infiltrat, prin încuscriri calculate, sângele lor în vinele altor popoare; dar prea puțin sânge strein a intrat în unitatea lor etnică. Așa fiind, nici un neam nu a cultivat rasa mai mult ca națiunea evree, de aceea s'a păstrat și așa curată.

Așa dar, prin însăși existența istorică a Jidanilor se face dovada că noțiunea de „rasă“, nu este un simplu mijloc, de clasificare în câmpul vast a investigațiilor și a sistematizării științifice; *ci este o realitate pe care nu o poți suprima din evoluția omenirii.*

Atunci, pentru-ce tăgăduesc teoreticianii Jidani un fapt istoric incontestabil? Pentru ca să nu ne trezim și noi la exclusivismul lor de rasă, cu amarele-i consecințe pentru neamul lui Iuda. Ar urma să-i ținem departe de comunitatea noastră ariană cum ne țin ei departe de comunitatea lor iudaică; ar urma, din această justă reciprocitate, să-i alungăm din toate situațiile și din toate drepturile, în virtutea cărora ei au pătruns în toate fibrele ființei sufletești și trupеști a neamurilor ariene, fără să fi renunțat la firea lor proprie, în care noi nu am pătruns și nu vom pătrunde, precum ne arată o experiență de 20 de veacuri.

La această consecință logică și conformă intereselor de regenerare a rasei ariene, va trebui să ajungă lumea creștină, după-ce se va fi curățit atmosfera mentalității astăzi iudaizate, înțelegând în fine, că a fost înșelată spre construi, cu brațe de robi, edificiul atotputerniciei lui Israel. După toate semnele vremii deșteptarea se înfăptuește și deci urmările nu mai pot întârzia:

pentru-că, *hipocriza metodei iudaizante* este pretutindeni astăzi sus și tare denunțată și tot mai clar înțeleasă;

pentru-că, *confuziunea în spirite, urmărită de metoda iudaizantă* se limpește prin antisemitismul general;

pentru-că, *tăgăduirea realității istorice a rasei preconizată de metoda iudaizantă* este în contradicție cu întreaga evoluție a istoriei omenеști și a istoriei lui Israel în special.

Puterea acestui neam dușmănos și inasimilabil, întemeindu-se pe falsificarea mentalității ariene va rămâne fără sprijin odată ce desmeticirea celor amăgiți se va fi produs și atunci se va ivi ca o inexorabilă fatalitate prăbușirea forței iudaice aducând liniștita prosperitate a popoarelor creștine.

I. C. Cătuneanu.

Calvar și Inviere

— Crâmpiele pascale —

O mână de maestru, sculptor a încercat să toarne în forme metalice „Supraomul“ lui Nietzsche. Un chip erculean, cu musculatura athletică, cu pumnii strânși spasmodic, cu pieptul scos, poartă în față expresia orgoliului cu aere de triumf. Aleargă înspre piscul unui munte, iar subpicioare calcă nemilos flori, dobitoace și „oameni“, căci este „supraomul“... Inșă o notă adânc omenească nu citim în ochii acestui simbol al omului mare, „Übermensch“, suferința.

Gândul ne sboară numai decât la „omul suferinței“, căruia Pilat i-a adresat eternele cuvinte „Ecce homo“. Iată omul!, la Isus Cristos.

Pașii Lui divini ating pământul, pentruca pe urma lăsată în bruşul lutos să răsără miraculos florile binefacerei. Orbii văd, schiopii umblă, surzii aud, morții învie, cei flămânziți se satură, cei înlăcrimați sunt mângăiați, cei pașnici primesc filiația divină, cei curați cu inima văd pe Dumnezeu. „Pertransiit beneficiendo“. Coliba săracului tresare, căci o caută oaspetele cerului și blând bate Divinul la ușa inimei ce-

lui înecat de suspinul durerii: Când Dumnezeu e cu tine, cine e împotriva ta?... Valurile răscolite ale înfuriatelor mări se domolesc. Tigrii se fac mielușei. Fața lumii se în schimbă.

Răsplata? Ah, răsplata lumei ingrater! „Vulpile au vizuini, Fiul omului nu are unde să-și plece capul... După osanalele intrării triumfale în Ierusalim, mulțimea se lasă sumuțată de farisei, arhierii și cărturari, și urlă ca o turmă de posedăți: Noi lege avem și după legea noastră trebuie să moară! Răstignește-L, Răstignește-L!... Spini împlețiți în cunună l-se înfig adânc în cap, biciu nemilos îi taie corpul în vânățai, picuri de sânge îi încruntă fața senină. O haină de purpură l-se dă. O cruce grea l-se apasă pe umeri și... El încet, încet urcă sus, tot mai sus, până'n vârful Golgotei. Piroane, oțet, fiere și dispreț. Tragedia Crucifixului! Calvarul lacrimilor însângerate! Fața Lui purtând timbrul suveranității asupra morții și întreg cortegiul de patimi crude, cu priviri schînteietoare de forță cerească, în-

mărmurește pe Ahasver, Jidanul ră-tăcitor și-l pornește pe drumul pri-begiei, până la a doua venire. O tu chip sublim al durerii, arată-te să te vedem. Învață-ne, că a fi om mare, supraom, nu însemnează a dormi între perne moi de mătase, a te plimba numai pe roze, a-ți zgâi ochii, a-ți umfla pieptul și a călca peste cadavre, ci singur a stăpâni cu forță suverană durerea, a purta cununa de spini, cu moartea pe moarte a călca.

Ludovic al 9-lea cel sfânt al Fran-ței când se înapoiază din luptele cruciate, intră în Paris desculț și fără coroană pe cap, în fața nesfâr-șitei mulțimi, iar pe brațe poartă cununa de spini a Mântuitorului, adusă din Ierusalim, zicând: și co-roana de rege este grea, dar decât aceasta cu mult mai grea este cea de spini.

Și iață profuziunea vieții interiori-zate în veritabila concepție creștină. În întunericul de plumb al jalei Calvarului, întrevine mâna Dumne-zeirei și se ordonă, „Fiat lux!“. Prin lacrimi de cristal stârue zorile Învie-rii Creștine. Cristos crucificat triumfă asupra Iadului. Sub pasul Lui sigur de stăpân al morții și vieții, se stâng precum se stinge fumul, se topesc precum se topește ceara de fața focului, toate puterile în-tunericului.

Din cununa de spini ca prin far-mec se țese cunună nouă de raze strălucitoare mai mult decât toate strălucirile diamantelor pământului, din bezna groasă a Calvarului ră sare miraculos aureola „sclipirilor de schimbare la față“ de pe muntele Taborului, pe cari nu sunt în stare să le privească apostolii. Cristos din morți a înviat.

În fața acestui Cristos, care înainte de a fi veacurile, era din eternitate, și va fi până în vecie, ca alfa și omega, Dumnezeu Atotstăpânitorul, se pleacă și flamura „Ligii Apărării Naționale Creștine.“ Cristos al nostru cu adevărat a înviat. Acesta e con-semnul nostru. Gloria celestă a În-vierei pentru noi Ligistii este o lo-gică de oțel a istoriei. După Calvar Învierea. Învierea din morți cu ade-vărat, nu în senz simbolic, de per-vertire istorică.

Și câți se mai plimbă încă având rostul îngăimăcit și sufletul îndoit, prin noaptea nedeslușită a Calvaru-lui. Desnădăjduiți ca tinerii, cari mergeau înspre Emaus, povestind de tragedia Maestrului Isus, uitați total de posibilitatea miracolului Învierei! Suflet, Nemurare, Înviere,

Eternitate cu tot supraomenescul le-gat de ele, rămân pentru multe ca-pete, altfel luminate și poate de bună credință, mistere nepătrunse, îm-potriva cărora caută să-și formuleze arsenal întreg de arme „științifice“.

Hermann *Keyserling* admite cerin-țele religiei și ale moralei, însă nu-mai cu prețul renunțării acestora la supraomenesc, și revenirei la purul omenesc, empiric.

Despuiarea creștinismului de ma-jestosul fast supranatural, adevărata mândrie și forță de viață a concep-ției creștine, și reducerea lui la o latură pur omenească de nuanță socială, și-o ia în program un *Saint-Simon*, făuritorul noțiunii bizare de „noul creștinism“.

Diu acest nou „creștinism“ face August Comte „cultul umanității“.

Aceluiaș „nou creștinism“, se în-chină la noi dl P. P. *Negulescu*. fără să cunoască, ce a fost „vechiul creștinism“, pe nedrept taxat de dsa „cult de forme hieratice, rămăsite împietrite ale altor veacuri, fără nici o legătură „cu nevoile sufletești ale prezentului“.

Kantianii „critici“ luptă cu vehe-mentă împotriva „dogmatismului necritic“. Și câți filosofi ai zilelor noastre se pot smulge din ghiarele sugestivelor categorii canțiane!

Psihologi de elită ai zilelor noas-tre, după vorba lui *Lange*, vreau să cultive o psihologie fără „psyche“. Totul este evoluție dela dobitoc la om. Chiar statura dreaptă a omului s'a ajuns abia după crâncene în-cordări ale primitivului pitecantrop, ca un fel de „anticipare a organis-mului omenesc“, prin care a izbutit la urma urmelor să se formeze „sim-țirea eului“. Dl C. *Rădulescu-Motru*

dovedește susținerea că omul origi-nal umbla în 4 picioare, zicând: „Urmele vechei staturi orizontale se mai văd încă și astăzi în conforma-ția scheletului cu care se nasc unii sălbatici, precum și în mersul dea-bușelea pe care îl au toți copiii până la vârsta de un an . . . Omul de astăzi recapitulează istoria între-gii omeniri“ . . .

Deși cu o vechime aproape bimilenară, bietul creștinism cu frontal său generic religios și mistic, mereu e compătimit până la emoționante la-crimi. Astfel mai nou în „Adevărul literar“ dl I. *Teodorescu* crede a se putea ajunge „până la neiființa în-săși a creștinismului“, rămânând doar latura sa socială, ca singură cale de a mai mântui ceva din el, precum „faimosul“ papă *Leo 13*. în-trevăzuse, scriind clasică enciclică „*Rerum Novarum*“. Ce fericire pen-tru concepția creștină, că se găsec încă suflete generoase, cari să-i deschidă ușița de scăpare.

Ori cred unii, că pot să între în șirul luptătorilor ligiști pentru Cris-tos, fără să creadă în Cristos — Dumnezeu adevărat?! Ori pot să iasă din Ligă călcând nerușinat pe jurământul depus în fața altarelor?! și una și alta însemnează a fi pe jumătate luptător, obsedat de întu-nericul negru al Calvarului. Acești lamentabili indivizi rățăciți, prin in-conștiență sau prin imbecilitate se-nilă, sub cutele unui stindard pe care nu îl cunosc, sunt sisifii și tantalii, cărora nu li este dat — da-torită perspectivei lor posomorâte — să vadă sublimul de feerie cerească al miracolului creștin:

Cristos a înviat!

Prof. T. Malai.

Șiretenia semită

A înșela și a striga „ghival“ este veche și probată tactică evreiască, mai ales de când „anumita presă“ influențează opinia publică mondială și de când evreimea s'a cocoțat la conducerea social-democrației inter-naționale.

Jidanii din toate ideile până și din religie au făcut și fac afaceri. În-vârtelile unesc pe toți fiii: lui Israel, fie ei mascați ca social-democrați, fie ei bancheri.

Chestia evreiască și minoritarismul sunt cuiul lui Pepelea în mâinile capitalismului cămătar evreiesc, peste tot. De ce le merge mai bine Evrei-lor și au mai bune perspective de stăpânire în viitor, de aceia „ghival-

tu“ e mai puternic, protestele curg torente, iar calomniile spumegă cu furie.

Înjurarea României, de când facem și noi propagandă externă prin presă și reagem la scandalul interesat al evreilor parazitari, devine o bună afacere: unii ne insultă și alți ne i-au apărarea pentru franci. Ne me-najează, ca pe infanți, pentru că nici politica, nici organizația noastră ca stat, nici legile, nici administrația, nici opinia noastră publică, ba chiar nici antisemitismul nostru nu e se-rios.

Parazitarii au simțul realității des-voltat. Ei văd slăbiciunile organis-mului nostru național — și de aceia

il atacă și năpădesc dinspre toate granițele. Azi, mâine devenim pământul făgăduinței. Basarabia, Moldova, Bucovina, Maramureșul și Bihorul — mai bine ca jumătate din corpul țării, e monopolul exploatării jidovești. Pe deasupra vin orașele. Exploătarile pădurilor au deschis drumul puvoiiului de paraziți spre Valea Mureșului în inima Ardealului; iar Toplița, satul de naștere al Patriarhului, e ca Borșa ori Vișăuăle Maramureșului, o mică Palestină. Nicăiri în lume, Evreii nu au o situație mai bună ca în România și nicăiri și nici când în istorie nu au atins atari progrese în așa scurt timp.

Mediul viciat, prin politicianism și prin moravurile fanariote — au mijlocit fericita validitate evreiască și nenorocirea națiunii noastre.

În România au aflat mediul cel mai favorabil. Corupția devenită sistem de guvernare și îmbogățire pentru politicianismul parazit — care a îndulcit autocratismul aspru rusesc, la noi în era anarhiei administrative și a libertinajului deșănțat, parazitismul evreesc înfrățit în interese cu cel fanariot și cu morala bancocrației feudale a cucerit situația conducătoare în orașe, industrie, comerț și finanțe. *Pe creștini corupția îi distruge, pe parazitari îi ridică și morbidityatea organismului în descompunere le crește puterea, le alimentează vitalitatea și progresul.* „Francii” sunt puterea evreilor, francii le creiază mediul priincios, francii le leagă și desleagă toate, le fac dreptate, le dau puterea, mărirea, domnirea și onorurile. Până când evreul nu-și preface mediul potrivit scopurilor sale nu se prinde de nimica, căci la lumină în luptă dreaptă nu se poate măsura cu băstinașii. Politica, administrația și corupția — îi creiază mediul de îmbogățire. La noi acesta e gata, l'a primit din era fanariotă pregătit cu orașe streine ca mentalitate, cu pătură socială suprapusă parazitată și dușmană claselor producătoare mai ales țărânilor, cu lux amețitor la clasa conducătoare, care numai din venite necurate se poate menține și mai ales cu o țărânie incultă, lipsită de conducători devotați, desorganizată, demoralizată prin alcool, politică și corupție — fatalistă, căreia până și organizația serioasă bisericească îi lipsește.

De sine înțeles că parazitismul prin politică a demoralizat clerul, l'a inficiat prin materialism egocentric, l'a expropriat dela conducerea popoului, după ce ceilalți conducători ai

satelor i-a etatizat și supus partidelor. Spiritul păgân operează distrugerea bisericeii și prin ea a credinței idealiste. Politicianiștii stau în fruntea iconoclaștilor. Iacă, cauzele repede evoluții a parazitismului și șansele pentru viitor.

Tabloul nu e înbușurător, mai ales dacă ne gândim, că acest mediu va fi acaparat și perpetuat de finanța parazitată internațională și că democrația noastră se află abia în fașe, desbinată, condusă de nas și iluzionată când statornic e păcălită prin manevre și intrigi.

Să vedem în practică cum se înfățișează problema evreiască în Maramureșul pe care îl cunosc. Sub regimul unguresc era o *carantină sanitară*, Evreii nu se puteau așeza liber. Azi cum însuși dl O. Goga recunoaște, la noi și în Bihor numărul indizerabililor este binișor peste 60.000 suflete. Erau observați pe lângă o jandarmerie excelentă de de o și mai bună poliție de frontieră, cămătăria era persecutată din oficiu, interesele erau limitate la 8%, cooperativele, băncile populare erau bogat sprijinite de cătră stat, intervenționalismul luminat își producea roadele sale. *Azi cămătăria e liberă la sate*, pe săptămână se ia 3% — reforma agrară a dat greș, dreptatea socială nu s'a înfăptuit și în regiunea de munți au scăpat de expropriere 106.606 jug. cad. Moșiile mari ale evreilor și renegeților a căror ocupațiune principală nu este agricultura și au folosit moșiile pentru exploatarea parazitată a țărănilor. Românul a ajuns robul oilor, evreii le mulg, țăranul le ține. La Com. Agrar în București — evreii au avut tot dreptul, pentru că ei abia au găsit modul să-și valideze interesele. Toți evreii emigrați în Palestina — s'au reîntors în Maramureș. Românii au rămas cu buzele umflete, în loc să li se înființeze păduri și pășuni comunale pentru alimentarea industriei casnice și creșterea vitelor, principalele resurse de trai; li se jefuesc prin regregări frauduloase pădurile și pășunile moșnenești avute, ca posesorate în favorul veneticilor; codrul cruțat de săcure îl exploatează streinii și românii butinari și plutași sunt robii moderni, iobagii evreilor. Familia Groedel a scos'o din Maramureș încă în anul 1900 guvernul lui Szél Kálmán, ca să revină în anul 1926 la Sighet după cointeresare la afaceri cu Conu Alecu Constantinescu, ca să finanțeze jaful posesoratorilor, să patroneze afacerile evreilor

și să săcătuiască codrul. *Stăm mai rău ca în Galiția*, de unde „Katzapesii”, evreii alungați din Rusia, și Kazarii, evreii ruși năvălesc în leagănul voivozilor descălecători de țară. Liberalii s'au asociat, cu renegeții și spuma administrației blăstămate tisaiste înghesuită de evrei și gata la ori și ce trădare pentru bani. În plasa Vișău *notarul public e Evreu, judecătorul ungur, șefii ocoalelor silvice din Vișău iarăși unguri.* Totul s'a făcut că Constantinescu-Groedel să se poată cât de bine validata iar deposedarea Românilor să fie cât mai efectivă.

După planul de împărțire al posesoratorului Vișăul de sus, aprobat și de Curtea de Apel Oradea-Mare, la Casație dos. 4099/1926 din 24 mii jug. cad. pădure României moșneni nobili ar primi, 1493 familii 1323 jug. cad, în comunitate; evreii cu complicității lor și Statul, cam 92 inși ar lua restul, cu care ar ieși din comunitatea posesorată. Între cei 92 din 8500 jug. cad. clasificate, României iau 685 jug. cad. clasificate tufiș cl. XVI, XVII și XVIII care să raportează la suprafețele luate de Groedel și evrei 1 la 26, 1 la 40 și 1 la 80! *Deci nimica.* În era R. A. și a dreptății sociale, evreii scutiți de expropriere se împământenesc în moșia lui Bogdan Vodă descălecătorul. Evreii se laudă că pentru ședința din 6 Mai au deja *referatul lor favorabil.* Vom vedea puterea lor: Dar înjură România, o calomniază și sabotează, căci „Wer schimpft der Kauft!”

Dr. Vasile Filipciuc.

Revista „INFRĂȚIREA ROMÂNESCĂ” cu ocazia Sfințelor Sărbători ale Invierei Mântuitorului, ține să aducă pe această cale toate urările de bine cititorilor săi și tuturor celor cu dragoste de țară.

Increzători în viitorul ce ne surâde, rugăm Pronia Cerească ca în mijlocul atmosferei purificatoare a serbărilor pascale, să-și reverse asupra celor ce stau de veghe, tot harul ei, dându-le noi puteri în luptă mare pentru desrobirea ogorului strămoșesc din ghiarele jidovimeii parazitare.

„I. R.”

Să ne strângem rândurile

Generația tânără are pretenția că deține monopolul patriotismului.

Afirmația nu pare riscată nici pentru acel ce a observat cu atenție, modul de a se manifesta colectiv al diverselor categorii de cetățeni, nici pentru acel ce judecă cu imparțialitate decadentismul balcanic al vieții noastre publice.

În mijlocul frământărilor sociale din epoca post-belică, studențimea era un regenerator puternic, era mai bine zis legatarul testamentar ce trebuia ca prin autoritatea-i morală neștirbită, să îndeplinească actul de ultima voință al celor ce nu vedeau realizarea supremului ideal decât în formula fericit concretizată: „România a Românilor“.

Și pentru realizarea acestui imperativ, reclamat de interesul neamului primejduit în însăși existența lui, studențimea Universitară din România întregită, ridică, conștientă de rostul ei în zilele hotărâtoare, drapelul ce ar fi trebuit să ducă la izbândă pe legionarii ce-și aleseră ca simbol: străvechiul semn al pământului dacic.

Din coloanele revistei noastre, cititorul a luat cunoștință zi de zi de evenimentele petrecute, a fost pus în curent cu tot ce a însemnat pentru student bucurie sau necaz, dar mai ales a putut să observe și asta ca o consecință a obiectivității noastre, diversele etape parcursă, ce marcau fie început, fie sfârșit de epocă în mișcarea studențească. Entuziasmul din 1922 a scăzut simțitor.

Barometrul mișcării arată depreșiune cu repercursiuni destul de importante asupra mișcării studențești, care avea în faza incipientă caracterul unei mișcări de masse. Conservatoare prin tradiție — fără a exclude ideea de progres în sens național — studențimea română creștină, nu putea să lupte decât având înscrisă ca prin punct programatic: *ideea naționalistă creștină*.

Accasta idee a fost mai mult decât oricare alta: *măsura caracterelor și eroismului lor*.

Mai mult decât alte idei — pentru că aceasta implică, în împrejurările noastre: *sacrificiul, mergând până la jertfirea de sine*. De aceasta însă nu sunt capabili decât *acei aleși*, cărora le este dat să se ridice mai presus de pornirile egoismului lor: *prea puțini*.

Ceilalți, dacă s'au ridicat un moment, în sferele ideale — purtați pe aripile entuziasmului, poate al vârstei lor tinere — se cad pe pământ și unii așa de jos, încât, se uită în sus și nu le vine să creadă că au fost ei acolo.

Avem atâtea exemple.

Pe câți nu i-a ispitit avântul acestei idei și câți au rămas? Au rămas caracterele și dintre aceștia s'au ales unii, eroii. — (citată: A. C. Cuza).

O explicație mai amplă asupra celor de mai sus nu-și are rostul, ele referindu-se la fapte concrete cunoscute de noi toți.

Studențimea însă care a militat această idee, prin sacrificiul făcut în repetite rânduri stă la antipodul partidelor politice ce au obrazul fardat cu fals patriotism.

Și când unica preocupare a celor ce vor precipita dezastruos un neam în prăpastie, este căpătuială, când totul se reduce la interesul personal, fără frica de a fi desmințiti, o putem spune că noțiunea de student s'a confundat cu aceea de patriot, în accepția nesăseptibilă de interpretări a cuvântului.

Au pornit pe drumul calvarului aproape toți studenții celor patru Universități.

Au rămas relativ puțin la post de onoare și asta fiindcă după cum am spus-o mai sus ideea căreia i-am închinat sbuciumul vieții noastre pretinde neprecupețite jertfe.

Au rămas puțini și dacă acum când primejdia e mai mare ca oricând, ne găsim în plină desolidarizare și nu vrem să înțelegem că trebuie să fim cu toții una, apoi mâine când mișcarea ce avea de scop desrobirea culturală și economică a unui neam, nu va mai avea răsunetul și aureola trecutului, acei ce au luat parte efectiv la ea, vor purta întreaga răspundere și se vor face pasibili de rigorile codului luptei naționale.

Au oare nu noi spunem mai acum câteva luni că studențimea e desprinsă de tot ce e tendință de afirmare și aspirație de arivism?

Nu noi eram acei ce înfieram cu toată energia personalismul se?

După câte îmi reamintesc în măestrite fraze, făceam profesii de eredință integral antipoliticianiste, pentru ca azi în sânul nostru să inau-

gurăm sisteme ce vădesc mentalitate de partid, mentalitate insană care va face să sălășuiască permanent între noi duhul dihoniei în veci dezagregante. Noi tinerii punem, mai presus de interesele celor ce ne-au acordat unanimă încredere, simple chestiuni de ordin pur personal.

Ne divizăm în tabere ce au același ideal, tabere ce au subjugat însă ținta urmărită veleităților puerile, tabere ce din cauza infantilismului nostru prelungit în fața problemelor vitale de stat, nu mai pot merge pe drumul comun dar pe care plecaserăm împreună. Acum când cererile noastre juste, expresie fidelă a unor suferințe îndelungate, sunt sortite dosarelor prăfuite ale departamentelor, acum când pentru faptul că am avut curajul de a cere soluționarea revendicărilor noastre formulate într'un memoriu, aprobat de un congres general studențesc, când un *ministru filosof* ne taxează ca „*minori la vârstă și minte*“, noi ne pierdem timpul discutând scindarea corespondenței și a altor fleacuri ce sunt însă demult perfect statuate.

Unde mai este seriozitatea noastră? Cum o am mai putea realiza în mod onorabil greaua misiune ce ni-s'a încredințat de către acei ce și-au pus toate speranțele în noi? Iată o întrebare pe care fi-o pui și al cărui răspuns nu-l găsești, dacă îți seama de situația de azi.

Neamul acesta însă are prea multă putere de viață și cu puțin efort obține, — istoria e o dovadă — maximum de realizări. Puțini au rămas: *caracterele* din mijlocul cărora s'au ales *eroii*. Aceștia au datoriat pentru a nu fi puși mâine la stâlpul infamiei, să-și dea mâna și trecând peste micile inconveniente de ordin personal să porceadă la inaugurarea unei activități rodnice care să facă cinste studențimei române.

Tineretul care are urechea plecată la geamătul de durere al poporului român, tineretul în al cărui suflet vibrează iubirea de patrie, trebuie să reprezinte entuziașt credința în destinele acestui popor. În preajma învierii celui ce s'a sacrificat pentru triumful credinței sale mântuitoare deși era Dumnezeu, studentul muritor nedesmințind speranța dărză ce s'a pus în el și pentru a fi util societății, trebuie să o curme cu sterilele discuții de due la desbinare, să treacă peste fricțiunile inerente vârstei cari pot fi evitate din orice parte cu o minimă bunăvoință.

Să ne strângem rândurile pentru a face zid de granit în jurul stea-

gului ce simbolizează tot trecutul vitejesc al acestei încercate țări, să ne strângem din nou rândurile căci orizontul politic se înroșește.

Reînvieze în sufletul nostru scântea focului sfânt ce ne-a încălzit în luptă, renască curată dorința de a colabora cu sufletele unite într'un

tot pentru ca în fața exemplului de abnegație sublimă a celui ce s'a dat morții pentru a-și sfinți credința, să putem rosti din adâncul convingerii noastre, un plin de cheazăsie pentru viitor:

Christos a înviat!

Victor Medrea

Reînvierea

Fraților Români! Suntem în primăvara învierii Neamului românesc. O lume de minciuni, de asupri și de răutăți s'a prăbușit deodată, cu împărăția pajurei cu două capete și a curței absolutismului rusesc. Noi suntem inconștienți; dar stăm pe pragul unei ere noi de reînnoiri sociale, a întregului neam omenesc. Această eră nouă de reînnoiri și prefaceri, zace în mâna ta poporule român! Vai de tine, dacă tu nu ești conștiu de misiunea care o ai, și lași ca străinul să-ți conducă soarta ta! Ferice de tine, dacă tu o cunoști această misiune și o împlinești cu sfințenie!

O mână de oligarhi și demagogi ambițioși, împărțindu-se în mai multe partide, fiecare din ei dând mâna cu dușmanii seculari ai neamului nostru, duc neamul și patria încetul, dar sigur, spre pierire.

De nouă ani de zile se bat, se sfădăsc și se înjură, ca la ușa cortului; dar pentru poporul de rând n'au făcut nimic pozitiv.

Cu vorbe goale, proecte de legi, creațiuni de comitete și consilii, cari rămân numai pe hârtie, sau întru-nindu-se se sfădăsc, se stăpânește, dar nu progresează neamul.

E o crimă contra statului și a neamului românesc, când cei ce conduc destinul națiunii noastre, preferă interesele de partid, ambiția și îngâmfarea personală celor generale ale statului și neamului.

Se cheamă „partid liberal“ dar este conservator, oligarhic și de un despotism reacționar.

„Partid Național“ dar este internațional; ia cel „Țărănesc“ e contra progresului țărânului român. „Partidul Poporului“ numai la popor nu se gândeste; ba din contră, dări grele îl apasă, produsele lor se vând pe nimic; iar ceea ce cumpără plătesc cu bani grei și astfel ajunge cea mai viguroasă majoritate a poporului la sapă de lemn.

Cât timp ne vom lăsa conduși de fraze, orbiți de ambiții personale și nu vom urmări faptele acestor demagogi, selecționându-i, lăsând la

conducerea statului oameni la locul lor, nu vom ajunge la creangă verde.

Nici un partid nu este în stare să înlătore starea în care se află România. România este condusă de oameni învechiți și cu idei ruginite. Trebuie să răsară oameni noi într'un stat nou, cu idei noi, cari să organizeze și să pună statul pe o temelie modernă. Stat nou, idei noi, oameni noi (nu compromiși) cari trebuiesc organizați și cărora le trebuie idei mântuitoare, cari trebuiesc semănate pentru a crea alte idealuri, alte con-

Constatări alarmante

Spune-mi ce zăre citești.

Ca să-ți spun că cine ești.

Există pretutindeni unde a pătruns microbul iudaic o presă care la noi a fost numită „anumita presă“, iar în celelalte țări „presa revolver“. Rolul acestei prese, scrisă de către credincioși ai briceagului botezător, în limba poporului dominant *politicește* e bine prezisat: e un rol distructiv. Caută prin orice mijloace (scopul mârșav scuză mijloacele mârșave) să arunce cu noroiu, din hârdaele ce le stau la dispoziție, în orice autoritate civilă și militară și în genere creștină.

E presa jidovită, care la noi își are palatul în vestita stradă a Sărințarului unde-și găsesc adăpost toți bandiții condetului, fiind păziți împotriva reacțiunei bunului simț de către poliția românească.

E presa în coloanele căruia găsești întreg arsenalul de minciuni și calomnii, cu cari este înzestrat din abundență „neamul ates“; în care nu e scutită biserica și nici Coroana de cele mai grosolane injurii, conformându-se Cap. XIV din „Pro-

ceptii de viață, neam și stat, în care să se simtă mai fericiți.

S'a creat „Liga Apărării Naționale Creștine“, care face apel la toți burții Români să se consolideze în jurul ei. Aceasta are de scop salvarea patriei și reînvierea neamului românesc.

Noi acești grupați în jurul acestei reviste avem mai întâi în vedere interesele generale ale Patriei, salvarea neamului prin reorganizare și reforme radicale a tuturor legilor după cari se stăpânește un stat.

Frați Români! Nu stați indiferenți acum tocmai când celelalte state și neamuri se consolidează și progresează; iar partidele noastre se sfădăsc și se urăsc între olaltă. Noi nu urâm pe nimeni, decât ne iubim neamul, mai presus de cât ori și ce în lume. Voim reînvierea acestui neam, la ceea ce i-se cuvine, jucându-și rolul adevărat între popoarele lumii.

Prof. Dr. S. Fâșcu.

tocoale“, care le spune: *Noi trebuie să dăstrugem toate credințele*, iar pe de altă parte, glorificându-se pe cealaltă pagină atentatele și comploturile organizate între și înafara granițelor țării.

E cea mai puternică armă de care dispune jidovimea de pe glob, pentru dezorientarea spiritelor, pentru producerea panice, ațâțarea maselor și înebunirea opiniei publice.

Jidanii și-au dat seama de ce înseamnă să ai în stăpânire presa mondială, și o stăpânesc. Datele ne dovedesc acest lucru.

Cu ajutorul acestei puteri, tac tot ce nu le convine și urlă tot ce ar putea să compromită și să elatine autoritatea și încrederea în cinstosii conducătorilor popoarelor creștine.

A trebuit să treacă un timp destul de îndelungat până s'a constatat că „jidanii au ajuns la dominația lumii (și aceasta n'o mai contestă nimeni astăzi), prin finanța internațională, prin francmasonerie, prin Liga Națiunilor și prin presă“, și va mai trece, poate, încă și mai mult până când popoarele creștine își vor da seama de această dominație iudaică.

Pe zi ce trece însă puterea jidovască se întărește și păianjenul în care sunt prinse toate statele creștine și în primul rând conducătorii

1) „O publicație lucrează într'un spirit jidovit fără să aibă redactori semiți, atunci când arată complență față de problema rasei semite și când neglijează chestiunile palpitate ale neamului ale cărui interese pretinde că le reprezintă.“ — I. C. Cătușeanu. — Rev. Infrățirea Românească. I—15 Oct. 1926.

lor, crește, amenințând cu realizarea unei împărății iudovești, făgăduite lor prin legământ de Jehova. (Se știe că Jidanii încheie contracte și cu Dumnezeu.)

Afară de această presă, care n'are curajul să-și pună firma nașterii și care abuzează de legea schimbării numelui din Brauenstein în Brătianu și din Bercovici în Barcjanu, mai este presa „cușer“, presă pronunțat iudovească, care declară fătiș că luptă pentru interesele națiunii iudovești. O parte e scrisă în idiș, iar o parte în limba care le convine, mai adesea în nemțește. Numărul acestor ziare variază și este un semn după care putem constata adâncimea la care a pătruns microbul.

Un fapt este sigur: că acolo unde presa iudovească a ajuns să întrecă pe cea creștină, avem de a face cu o situație care necesită măsuri radicale pentru a opri din vreme cangrenarea a tot ce a mai rămas sănătos.

*

Intr'o carte apărută la 1900 în Budapesta,¹⁾ al cărei autor se pare a fi Ungur, pentru că spune în primele rânduri: „ca Ungur mie îmi este mai scumpă decât orice patria și neamul“, găsim o serie de date statistice referitoare la situația presei din Budapesta, din acel an, în urma cărui fapt, putem într'adevăr exclama împreună cu istoricul: „*Judaei perdiderunt Hungariam!*“

Autorul ne spune: „Ungaria de astăzi este pe de-a-întregul iudovită. Iudovită este politica domniei liberale de astăzi (o altfel de politică liberală în înțelesul modern al cuvântului, nu există); iudovit e comerțul și comunicația, iudovită e industria și întreaga economie națională; iudovit e corpul advocațial și medical; iudovită e arta și știința; iudovită e presa“, și pentru a ne demonstra această ultimă constatare dureroasă pentru orice creștin, ne desvăluie o serie de cifre, pe cari ne permitem să le reproducem, pentru că numai așa vom afla una din cauzele cari au contribuit la distrugerea fostului regat unguresc, care s'a lăsat prea mult încrezut în sinceritatea „compatrioților“ jidani, unelte mârșave pentru oprimarea Românilor ardeleni.²⁾

În anul 1900 erau în Budapesta din 25 cotidiene, 2 creștine, 9 jido-

vite (anumita presă) și 14 curat iudovești. Deci față de 2 cotidiene creștine, erau 23 organe prin cari se pervertia și se falsifica opinia publică, formându-o într'o anumită direcție.

Aceste ziare erau conduse de *Lulian Weiss, Izidor Barna (Braun), Max Falk* și alți țovărăși de ai acelora, cari și-au obținut cetățenia la Versailles.

Erau tot în Budapesta, în acel an, 22 reviste politice săptămânale, dintre cari 4 creștine, 11 iudovite și 7 iudovești. Deci 4 față 18.

Erau 38 reviste săptămânale, dintre cari 4 creștine, 19 iudovite și 15 curat iudovești. Deci 4 față de 34.

Erau 17 reviste pedagogice, dintre cari 3 creștine, 10 iudovite și 4 curat iudovești. Deci 3 față de 14.

Din 6 reviste pentru tineret, 5 erau iudovite.

Din 15 foi umoristice (pornografice), una era creștină, 5 iudovite, și 9 iudovești. Și aici este bine să ne oprim puțin și să vedem că jidanii execută în tocmai poruncile „Proto-coalelor“, cari le dictează să lucreze pentru coruperea tineretului creștin, pervertindu-i simțul moral și stricând în sufletul lui orice gând curat și cinstit. (Cap. IX și XVI.)

Din 32 publicații juridice, 9 erau în mâni iudovești.

Din 27 publicații de medicină și veterinară, 12 erau în mâni iudovești.

Din publicațiile financiare și economice, 47 erau în mâni iudovești.

Din 40 de întreprinderi de editură, 30 erau iudovite și iudovești. Din 60 de librării, 40 erau de iudovești.

Erau 38 foi săptămânale din cari numai 6 erau creștine și restul de 32 erau iudovești.

Din 137 tipografii, 103 erau pe mâni iudovești.

Din 32 litografii, 22 erau iudovești.

Din 125 legători de cărți, 61 erau jidani și în sfârșit din 12 birouri pe corespondență, 11 erau iudovești.

Politica „Proto-coalelor“ se aplică în tocmai, întru cât în Cap. XII, găsim: „*Nimic nu va putea fi adus la cunoștința lumii fără supravegherea noastră*“ și acest lucru se întâmplă în bună parte încă și azi, pentru că spun chiar ei, imediat după aceasta:

„*Acest rezultat e deja atins din zilele noastre, prin faptul că toate știrile și noutățile sunt primite de către mai multe agenții, care le adună din toate părțile lumii.*“

Că ce va fi peste câți-va ani, nu e greu prevăzut și nici de prezis. Trebuie să fie cineva sau neghiob sau să

priviască întâmplările lumii prin sticla colorată a ochelarilor puși pe nas de Jidani. De altfel o declară ei, spunând: „*Aceste agenții vor fi atunci fără deosebire numai ale noastre și nu vor da în vileag decât aceea ce le vom îngădui noi.*“

La sfârșitul citatei cărți, ni se arată că din 1238 membri din trei asociații de presă, sunt 648 creștini și 590 Jidani.

Deci 52.34% creștini și 47.66% Jidani.

Aceste cifre, cari dau de gândit, nu mai au lipsă de nici un comentariu.

Cartea se termină cu 2 întrebări, pe cari le lăsăm și noi dehchise: 1. Pentru ce presa ungurească este iudovită? și 2. Trebuie ea să rămână iudovită?

Acestea sunt constatările pe cari le-a făcut un Ungur, acum 27 ani, prevăzând sfârșitul și dezastrul patriei sale.

Ungurii de astăzi însă, se pare că n'au tras nici o învățătură din trecutul nu prea îndepărtat. Ne face să credem acest lucru, faptul că și astăzi presa ungurească din Ardeal este sub conducerea aproape exclusivă a Jidanilor.

Să cerceteze creștinul de bună credință redacția ziarului „*Keleti Ujság*“ din Cluj¹⁾ și va găsi pe Dr. Farkas Maurițiu (în românește Lupu, iar în nemțește Wolff), pe dr. Hecht Richárd, pe Weisz Alex. și alți vre-o câți-va indivizi jidani de „*pur sang*“. Cei câți-va ziarști Unguri, cari au dat ziarului un caracter unguresc, au fost siliți să părăsească redacția ziarului.

La fel este Ziarul „*Ujság*“ încăput aproape pe mâinile jidanilor.

„*Uj Kelet*“ e organul jidanilor sioniști, condus de Tivadar Fischer, Léb Ödön și alți vre-o 8 inși de aceeaș rasă.

Nici chiar „*Ellenzék*“ n'a scăpat de acapararea Jidanilor.

Nu mai puțin rău se prezintă situația presei la Timișoara, unde găsim „*Temesvári Hirlap*“, condusă de jidanul Samuil Lighet, „*Temesvarer Zeitung*“, „*Temesvarer Volksblatt*“, „*Toll és Tör*“, cari iarăș toate sunt sub conducerea ocultă a Jidanilor travestiți sub haina ungurească. La fel este situația la Oradea și în oricare din capitalele județelor din Ardeal.

Dar, din nefericire, nici presa ro-

¹⁾ Ungarns verjudete Presse von * * * Budapesta 1900. Bucherverlag „Havas“

²⁾ Vezi „Cuvinte Adevărate“ de I. C. Cătuneanu, artic. „Din influența nefastă a jidanilor“, pg. 27 și următ.

¹⁾ Aceste date sunt luate din artic. d-lui Prof. I. C. Cătuneanu, „Presa minoritară“ apărut în rev. Inf. Românească din 1-15 Oct. 1926.

mânească nu se găsește într'o situație mai fericită. Avem în capitală, cunoscuta „anumită presă“ între cari cităm: Adevărul, Aurora, Dimineața, Lupta, Politica, Socialismul, Gazeta Capitalei, Rampa, Argus, Tineretul socialist, conduse de Fagure, Graur, Nedelea și alte nume de furat. (Ei zic de împrumut.)

Mai sunt pe lângă acestea „Lumea“, „Opinia“ și ne vine a crede că chiar și „Cuvântul“, de sub conducerea asociatului lui M. Reiff, judecând după atitudinea pe care o ia câte odată, în anumite împrejurări. Timpul ne va dovedi dacă bănuelile noastre vor rămănea simple bănueli, sau vor fi fapte adevărate.

La acestea ar trebui să mai adăugăm „Curierul Izraelit“, „Renașterea“ (organ național evreesc), „Știri din lumea evreiască“, „Cernovitzer Tageblatt“ și o serie de alte ziare, cari apar în capitalele județelor. Menționăm însă, că în nici-o capitală a vre-unei țări din lume nu sunt atâtea ziare jidovești câte sunt în Capitala Basarabiei, în Chișinău, unde după cum spun ziarele se întâmplă zilnic, „progromuri și devastări de sinagoge.“

În Capitala Basarabiei, sunt mai mulți jidani decât în întreaga Palestina. 1) Până în anul Unirii în Chișinău nu exista tipar jidovesc, pentru că nu se tipăria nimic jidovesc. Ori din 1918 încoace, tiparul jidovesc deține locul întâiu. O singură tipografie nu e prevăzută cu literă jidovească din toate câte sunt în Chișinău. Câtă vreme ziarele rusești sunt obligate să aibă câte o coloană și în românește, ziarele jidovești sunt scutite și de aceasta. Pe ce teme, ne întrebăm noi? Constituie Jidani o națiune privilegiată: li-se recunoște calitatea de „neam ales“?

Astăzi în Chișinău avem un singur cotidian românesc, „România Nouă“, în față celor 2 cotidiene rusești și a unui cotidian jidovesc.

Astăzi avem în Chișinău nu mai puțin de 7 ziare și reviste, scrise în idiș și în limba jidovească. Acestea sunt: Unser Zeit; Erd un Arbeit; Farn idișin Kind; Oif der Wach; Das Cooperative Wort; Esicolios și Bessaraber Oze.

Acestea sunt organele pur jidovești.

Aceasta este situația presei creștine din România, întru nimic mai pre jos decât a celei din Ungaria.

Și atunci ne permitem să punem o întrebare. Dacă numărul jidanilor este acela de câte-va sute de mii

(600.000 erau pe vremea lui Eminescu), după cum susțin unii conducători (ce e dreptul interesați în consiliile de administrație ale băncii Blank) cine susține aceste ziare? Din ale cui pungi se varsă banul pentru susținerea acestei otrăvi?

Credem că e supremul moment când trebuie să ne dăm seama de forța jidovească și de slăbiciunea noastră pentru a opri răul din vreme.

Autorul ungar al cărței amintite spunea: „Du-te în club și privește viața de-acolo. Jidani aici, Jidani acolo, Jidani pretutindeni. Jidani au

Fagocitoza instinctivă

sau

Antisemitismul dlui Iuliu Maniu

Primejdia care se apropie are în ea ceva din însușirile unui post de emisiune radiofonică, împrăștiind undele fiorului în toate părțile. O simți șerpuiind în jur de tine în adierea vântului ce-ți mângăie buclele de păr, o simți aburind în lingura de supă ce o duci la gură, în bisturiul medicului ca și în sulița dușmanului, în îmbrățișarea afectată a unui prieten, ca și în umedul sărut al celei mai iubite.

Ca strecurarea lină a unei ape, apropiie-ți mâna de cuibul unei paseri cu liniștea razei de lună ce străpunge geamurile duble și când vei crede că ai prins-o, tufișul se mișcă brusc, iar în urechi îți răsună lung sbârânitul unor aripi speriate.

Intinde pușca încărcată asupra unui câine ce n'a mai văzut nicicând armă și îl vei vedea cum își pune capul între picioare cu o privire de martir în așteptarea unui destin absolut.

Urmărește evoluția boalelor și vei constata dorința aproape generată, a tuturor ce se află pe pragul morții de a mai fi duși odată la geam să vadă pentru ultima oară lumea. În toate cazurile fiorii primejdiei au fos prinși de către postul de recepțiune.

Ultimele concluzii ale științei conchid că fenomenele atomice sunt aceleași ca și ale uriașului univers. Ceeace se întâmplă cu puiul de găină care după afirmația unui naturalist chiar și în ou vibrează la trecerea unui uliu, se întâmplă în mare și în sufletul unei nații când o primejdie de pasere răpitoare îi turbură atmosfera. Numai cât în acest caz nu se mai mișcă tufișul și nu se mai aude sbârânitul de aripi speriate căci nația este un întreg organic iluminat

cuvântul cel mare și dacă un creștin îndrăznește să se manifeste modest ca creștin, atunci este pur și simplu luat în răs, sau asurzit cu strigăte.

Noi spunem: azi în Consiliile comunale din Basarabia a doua limbă oficială e cea jidovească, majoritatea consilierilor fiind Jidani; mâine întreagă viața noastră publică va fi dirijată de jidani și în spirit jidovesc.

Ion I. Șerbu

1) În Palestina au atins cifra de 150.000 pe când în Chișinău sunt peste 200.000 formând trei părți din populația orașului.

de o conștiință și astfel ea se scoală în picioare, își ridică fruntea sus, își alungă somnul și cu cât e mai mică înfruntă o primejdie mai mare. În istorie popoarele cele mai mici au trecut peste cele mai mari necazuri.

Pericolul semit ca o primejdie iminentă, nu a trezit reacții numai în România. În toate țările, marii conducători politici s'au exprimat asupra combaterii lui în sens pozitiv. Și pentru că să nu mergem mai departe la noi au fost și sunt antisemiți toți bărbații de o valoare mai însemnată. În șirul acestora putem să înșirăm fără a fi siliți vreodată să retractăm, pe familia Brătianu, pe Cuza domnul și pe dnul Cuza, pe B. P. Hașdău, Kogălniceanu, Negri, Alexandri, Eminescu, Conta, Spiru Haret, Iorga, Goga, Averescu și nu vă mirați, dl Iuliu Maniu.

Astfel dacă este adevărat că șeful unui partid îi reprezintă doctrina, atunci și partidul național (fără țărănesc) este antisemit. Probemus...

(Scena se petrece înaintea reprezentației ce poartă numele de „războiul mondial“ și povestește fără întrerupere un cleric bătrân).

Era la Blaj, în orașelul cu miros de cronici și de bătrână casă părintească pe care îl adoră atât de mult liceenii și liceenele zilei de 3/15 Maiu și pe care îl detestă miraculosul anticlerical Duică-Bogdan, când dl Iuliu Maniu avocat al sf. Metropoli, a încercat să realizeze punctul 5 din art. 7 Cap. III al programului L. A. N. C. care propune: „Impiedecarea expansiunii economice a elementului jidovesc“.

La început, veche curte boerească, Blajul s'a dezvoltat tot așa de încet cum crește și un arbore ce va trăi

sute de ani. Cu înaintarea vremii și cu sosirea ovreilor în Ardeal nu a scăpat nici el de vizita urmașilor lui Iuda. Cu încetineală, dar cu siguranță de melc ei s'au furișat tot mai mult spre centrul orașelului și spre inima locuitorilor iar pe vremea întâmplării de față strânseseră aproape tot comerțul în mâinile lor. S'a aflat atunci un om — spune bătrânul cleric — care a simțit poate mai intensiv decât toți ceilalți pericolul pistruiat și deaceea a întreprins prima mișcare tactică nu de ofensivă, ci de apărare. Pe acel om îl chema și atunci și'l cheamă și azi dl Iuliu Maniu.

Probabil în seninul unui amurg familiar și cast când gândurile cele bune se bat cu cele rele cum se bate lumina zilei ce se stinge cu umbra apelor și-a serii, intelectualii Blajului s'au hotărât în unanimitate să pună în aplicare ideea admirabilă a dlui Maniu. Programul modestei cruciade era: *boicotarea comerțului jidănesc pe toate căile posibile și sprijinirea celui creștin în sensul că nici un creștin din Blaj nu mai pune piciorul în vre-o prăvălie jidovească. Și zis și făcut...*

Odată ultimatumul dat acțiunea se execută în perfectă consonanță cu programul cooptat. Toată lumea se îndreptă cu cugetul curat spre prăvăliile creștine și fiecare individ era cvestorul vecinilor și al cunoscuților săi, urmărindu-i pas cu pas de unde târguesc. N'a trecut nici o lună și băeții din prăvăliile ovreiești au ajuns la constatarea că este suficient dacă mătură odată pe săptămână deoarece „pruvulia e vecinic curată”. Păntecele colos al celei mai teribile proprietate de magazie începuse să i-se atragă magnetic spre șira spinării, dând posibilitatea respectivei să-și mai privească și genunchii pe cari nu i-a mai văzut de când era fată mare. Jupânii începeau să se tragă de păr cu desperare (la față se trăgeau în mod fiziologic-natural) și aproape fiecare stetea pe punctul de a trage definitiv obloanele. Campania avusese rezultat și de tratative de pace nici vorbă nu putea să fie.

Și totuși Iuda s'a găsit și în această creștinească inițiativă, iar azi dacă întrebi vre-un blăjan cum de s'a rupt pactul, îți răspunde sceptic: „cherchez la femme”.

— Azi Blajul economic este iarăși încăput aproape în întregime în ghiarele jidanilor. În fiecare an „scumpii noștrii compatrioți” dau falimente, iar după faliment își trimit odraslele în străinătate.

A fost de-ajuns ca unul singur să calce pactul și spre rușinea lor și a regisorului cei mai mulți s'au reînțors iarăși spre atmosfera cu miros de usturoi. Intocmai cum o singură oaie alérgând spre o râpă și căzând în ea, o urmează automat întreaga turmă.

... Aceste toate au fost odată poate pentru a dovedi azi și mâine că dl Iuliu Maniu este antisemit. Quod erat demonstrandum... *

Cine știe dacă actualul președinte al partidului național se mai cugetă la isprava pe care a inițiat-o atunci. În ori și ce caz învățătura și morala este clară ca și într'o fabulă de Lafontaine. Pe cale pur defensivă nu se poate ajunge cu ovreii la nici un rezultat. Eșecul dela Blaj este poate un exemplu. Dar „thut nichts“ dle Maniu; „der lude wird verbrannt“¹⁾

— Problema însă nu se poate sfârși cu repezeala unui film cinematografic pe o pagină de realizări

1) Nathan der Weise de Lessing.

teoretice. Bombe la senat, complot în Basarabia, tentativă de a face focuri de artificii din pirotehniile române ori pălmuirea unui profesor român la Baia-Mare, sunt câteva crime mici cari totdeauna precedă marile crime. Aproape de tot și poate prea reală pentru a fi adâncită ne stă pilda Rusiei pravoslavnice. Deaceea boicotul general cu caracter de ofensivă trebuie să înceapă. Azi e ade-vărat că dl Iuliu Maniu nu face parte din nici un faimos consiliu de administrație și că nu e amestecat nici la Blank, nici la Renner. Inșă pentru terenul viitoarelor realizări practice nu contează decât oamenii faptelor.

Curajul de a te manifesta liber lăsând instinctul conservării să lucreze, și frica de honigmani, sunt două noțiuni în opoziție extremă. Deaceea, dle Iuliu Maniu „felix, qui quod amat, defenderé fortiter audet“²⁾ ceea ce se traduce „fericit e acela care îndrăznește să apere ceea ce iubește“

Cr. Ureche.

2) Ovidiu, Amoris.

Pe căi moldovene .

Eram în tren, mergând spre casa pe linia Iași — Dorohoi. De câteva luni, dus departe de această mică palestină, par'că mă desobisnuisem întru câțva să văd harharii aceia murdari ce-au cotropit aproape în întregime unul din colțurile cele mai mănoase ale țării, vorbind un jargon nesuferit.

Deaceea încă de pe când eram pe peronul gării Iași în așteptarea formării garniturii pentru Dorohoi, eram stăpânit de dorința de a nemeri într'un compartiment, unde dacă va fi posibil, să n'am nici un tovarăș perciuinat.

În fine iată gata și trenul; sar într'un vagon căutând un loc după cum doriām. -- Deschid ușa unui compartiment, dar de la ușă am fost izbit de mirosul usturoiat, specific rasei semite; trec mai departe. Tot atât de puțin norocos compartimentul este ocupat aproape complectamente de doi jidovi cu două balabuste volumioase, cari fiecare ocupă loc pentru doi pasageri.

În fine descurajat — căci nenorocul m'a urmărit până la capătul vagonului — îmi ocup un loc în ultimul compartiment unde se plasaseră numai două ploșnițe palestinene: un elev dela școala militară din Timișoara și un altul a căru

infățisare îl trada a fi un samsar sau un negustor de vite.

În urmă din discuția lor — căci excepțional aruncau din când în când câte o frază românească — am înțeles că făcuse un mare ghișeft cu niște vite și că amândoi sunt de loc din Seveni (jidd Dorohoi).

Cum am spus, mi-am ocupat în acest compartiment respectivul loc, resemnându-mă să fac această călătorie — contrar dorinței mele — în această mică palestină umblătoare.

Cu ochii închiși pe jumătate, cad într'o dulce amorțeală, gândindu-mă la bucuria alor mei, în mijlocul căroră n'am fost de atâta timp.

Fragmente din discuția celor doi fără să vreau, mi-au lovit urechea. Primul — elevul de școală militară, povestește aceiași poveste veche: cum trag jidanii chiulul la militarie, o zi pe săptămână la front și restul într'un pat cald la infirmerie în urma avizului binevoitorului Dn doctor.

Așa un buiat drăguț, zicea elevul, este Dl doctor încât atunci când plouă sau e frig și umezeală, imediat mă face intrat în infirmerie Ci să faci, dija așa se face armată în țara românească. — Acestea spuse, amândoi rânjiră, dând din cap în semn de aprobare.

Celălalt, după un schimb de cu-

vinte în jargon, începe să-și istorisească afacerile; am înțeles că un „grosser ghișeft“ îi reușise, că adăugă în românește: „Pentru suptumună viitoare, plec din nou, de oare ce încă vre'o 150 capete de vite așteaptă să le pun la vagon“.

În acest timp trenul se apropie de gara Ungureni unde acești doi perciuonați urmau să-și întrerupă călătoria cu trenul, pentru a se duce la Seveni. Când conductorul vine și cere biletele pentru Ungureni — de oarece cei doi începuseră să-și strângă bagajele — n'am fost de loc surprins, ci după cum mă așteptam, negustorul de vite în loc de bilet de tren, strecoară în mâna conductorului un bilet de bancă de 20 lei, îndoit în patru. — Trenul se oprește și cei doi puftări, împreună cu alții, scobor din tren foarte voioși că ghișeftul le-a mers în plin peste tot.

Rămas singur eram revoltat până în adâncul sufletului. Îmi apărea mereu înaintea ochilor jidanul pistruiat, cu polul murdar strâns în patru. În cele din urmă am dat dreptate bietului conductor ce poate n'avea cu ce să ducă o pâine acasă copiilor ce-l așteptau cu gura rece.

Apoi am fost năpădit de mii și mii de gânduri.

Mă gândeam la soarta acestui colțisor de țară al lui Ștefan cel Mare, năpădit de scursorile galițiene, care propagă pe unde trece corupția.

La satele mândre și curate altădată; la Duminicile și serbătorile de altă dată, când începând dela moșul cu plete albe și sprijinindu-și bătrânețele într'un toiag îndoit de vremuri, până la pruncul dus de mână de mamă-sa, se îndreptau către Sf. Biserică plină de lume, unde ascultau cu evlavie Sf. liturghie și predica venerabilului preot.

Astăzi vremurile sau schimbat; clopotul bisericeții din deal în zadar se mai tânguiește căci nimeni aproape nu-l mai aude. În schimb atât în zilele de lucru cât și în cele de sărbători crășmele sunt pline; stă și cinstește alături, băiatul de 15 ani, cu moșul de 70 ani. Primul își otrăvește, cu veninul jidovesc tinerețea în floare, celălalt ultimele zile.

La teighea, harharul pistruiat, umple sticlă după sticlă, rânjind drăcește, bucuros că comerțul saltă.

Aceasta e soarta satelor moldovene: bisericile se ruinează în uitare, pe când crășmele se îndesesc.

Fără să vreau, mă gândesc și la marii vinovați, guvernanții de altăieri, de ieri și de azi, cari își vor da socoteală în ceasul al 12-lea, despre modul condamnabil cum au condus acest neam, cu un trecut și un viitor măreț, pe marginea prăpăstiei, atunci, până și morții din veșnicia lor de ghiță, nu vor avea decât blesteme pentru cei ce-au semănat, în mod conștient, buruiana jidovească pe plaiurile noastre mănoase.

Un șuerat prelung și o oprire bruscă îmi curmă șirul gândurilor.

Jidanii satiri

Primum la redacție următoarea plângere, care ni-a fost adresată din partea unei fete creștine, isgonită din serviciu, pentru că n'a înțeles să satisfacă poftele bestiale ale circumcisului Talicska Emerik dela ziarul „Uj Kelet“.

Iată plângerea:

Domnule Director,

Am intrat în serviciul redacției „Uj Kelet“ în luna Noembrie 1926, la biroul de expediție, lucrând seara de la 10 până dimineața la 4 oare, pentru un salariu săptămânal de 500 Lei. Nici o obiecțiune nu s'a făcut contra mea și au fost cu toții îndestuliți cu serviciul meu. Numai un individ cu numele *Emerik Talicska* (jidan) îmi făcea oferte murdare, căci în cazul când nu mă arunc victimă poftelor lui josnice, mă va șicăna și îmi va face situația imposibilă la redacție, încât va trebui să plec de aici. Nevoind să mă murdăresc și să mă înjosesc, mi s'au făcut șicane peste șicane. M'am plâns apoi la mai multe doamne cari mă cunosc și cari m'au îndrumat la dl Valeriu Pop, fost comisar guvernial. Dânsul a intervenit personal în favorul meu și i-s'a promis că satirul *Talicska* va fi depărtat din serviciu. La 10 zile după intervenție am fost scoasă din slujbă și mi s'a denegat chiar plățirea săptămânei servite. *Emerik Talicska* a fost pe vremuri în serviciul poștelor și a fost implicat în chestia fraudelor cu dolari. Redacția a preferit ca pe această bestie să o mențină în serviciul său, în loc să mă i-a în apărare pe mine și onoarea mea de fată creștină.

(ss) *Erős Rozsi*

Trenul se opri în gara Dorohoi.

Pe peron birjarii — tăiați împrejur — căci aceștia au acaparat toate trăsurile, se înghesuie, luându-mi aproape cu sila valiza din mână.

Mă urc în trăsură. Traversez a-celeși străzi murdare, înșesate de cârciumi ce au expuse la ferestre sticle învelite în hârtie de diferite culori atrăgătoare.

Într'o ușă stă o balabustă groasă și grasă, căreia nu-i mai tace gura: „Ci ai acolo badi, di ci nu mai vii pi la noi, deja poate te-ai muniat pi jupănu...“

Gh. Pruteanu

Iată acum și textul scrisorii de concediere:

Uj Kelet

Telef.

9—77. 2—28

10—47

Cluj, la 1927 Aprilie 7

Dșoarei Rozsi Eröss

Cluj

Cu onoare Vă încunostiintăm că începând cu ziua de azi nu mai reflectăm la serviciile Dvoastră.

Cu deosebită considerație (iscălitura Indescifrabilă)

Jidanul e imoral de la naștere. Consecvent „Protocoalelor“ el incurajează desfrâul, iar acolo unde nu poate isbuti este însuși acel ce nu se dă în lături de la nici un mijloc pentru a putea pângări o creștină ce înțelege să-se opună poftei lui mârșave.

Un caz dintre multele, e cel de mai sus. Apărându-și cinstea, o biată fată a fost isgonită din tipografia ziarului pur jidovesc „Uj Kelet“ al cărui patroni practică același sistem dezonorant.

Conștienți de răul ce-l fac, Jidanii din sus numita redacție vor fi siliți să compară în fața justiției ce le va aplica o bine meritată pedeapsă.

Români! Nu lăsați fetele voastre să lucreze la Jidani, căci din flori curate se vor reintoarce pângărite de de către cele mai hidoase făpturi, cari necinstesc până și numele de bestie.

„Eliminarea jidanilor din domeniul culturii — e o problemă de existență pentru noi.

Eliminarea din domeniul culturii implică însă: eliminarea din domeniul economiei naționale, unde cultura își are rădăcinile ei“. A. C. Cuza.

INFORMAȚIUNI

STUDENTEȘTI

Demisia președintelui Cent.ului studentesc „Petru Maior“. *In urma neînțelegerii avute între comitet și președinte, acesta din urmă, refuzându-se supună statutelor, a înțeles să nu respecte hotărârile comitetului și a demisionat.*

Demisia a fost respinsă, fiind bazată pe motive neserioase. (cine să ridice corespondența bibliotecii?)

Totuș președintele a perseverat în demisie (perseverare diabolică est.) și comitetul a fost silit să primească demisia.

Această demisie, discutată în 2 ședințe plenare ale Societății, s'a primit cu unanimitate de voturi.

Vom reveni pe larg asupra acestor ședințe, cu amănunte interesante.

*

Constatări triste. Ultimele două ședințe plenare ale Soc. Acad. „Petru Maior“, ținute în 4 și 11 l. c., ne-au oferit prilejul să constatăm cu destul regret, că nivelul discuțiilor dintre studenți este foarte scăzut.

In două ședințe consecutive nu au avut loc, decât discuții sterile, într-o atmosferă supra agitată, degenărând în bătăi, anumiți oameni dând dovada unei crase lășități.

Pentru acești oameni, cari compromit soluțiunea de student, comitetul a hotărât instituirea unei comisii de anchetă, care luând în considerație anumite piese compromițătoare din diverse dosare, va elimina din mijlocul unei societăți pe acei cari sunt în permanent obstacol la propășirea ei.

Și cine poartă responsabilitatea și vina acestor stări haotice? Credem că este timpul să-se curme odată cu aceste fricțiuni pe chestii personale și tăcerea încărcată cu dispreț acordată unuia care căuta să provoace, e cea mai bună dovadă, că vom reintra în normal.

*

Mișcările studentești. Dl. I. Petrovici, Ministrul Instrucțiunii, în loc să se ocupe cu rezolvirea memoriului studentesc ce i-a fost înaintat de luni de zile, face anchete peste anchete pentru pedepsirea vinovaților dela Iași.

Și noi suntem, ce e drept de părere că vinovații trebuiesc pedepsiți. Dar, pedepsi-va d. ministru pe adevărații vinovați? Pedepsi-va pe profesorul criminal, care a tras un foc de revolver asupra părintelui Hâncu, vicepreședintele „Asociației stud. Creștini“? Căci trebuie să recunoască orice om de bună credință, că adevăratul vinovat al situației agitate este în primul rând prof. Rășcanu, împotriva căruia până acum nu s'a luat nici o măsură. Până când pedepsele vor fi luate numai împotriva studenților, până atunci mișcările studentești nu se vor potoli se vor izbucni cu o furie mai mare în toate Centrele Universitare.

INTERNE

Recensământul populației. Frumoasa dar și documentata vorbire a dlui deputat Dr. Valeriu Pop, ținută la Cameră în 2 ședințe, asupra „Naționalizării orașelor“, a avut darul să trezească din toropeală pe d. Ministrul de interne, Oct. Goga. Față de cifrele alarmante pe cari d. deputat Pop le-a expus în fața Camerii în chip atât de magistral, d. Goga s'a simțit dator cu un răspuns. Toate zierele au reprodus cu deosebită satisfacție răspunsul ministrului de interne, care s'a obligat să înceapă recensământul populației.

Într'adevăr era și timpul, căci ne permitem să credem că suntem singura țară din lume, care să nu-și cunoască situația demografică pe ultimii 10 ani.

Știm cu toții — a declarat-o doar și d. ministru Goga — că numărul populației țării a crescut considerabil după războiu. Noi vrem însă să știm cu cât și cu cine, pentru că nu ne este indiferent dacă o populație crește în detrimentul celeilalte. Suntem siguri că rezultatele recensământului vor dovedi încă odată legitimitatea luptei noastre împotriva neamului jidovesc.

*

Maniu, Mihalache și Zipștein.

Răzeșii dela Tighina, ajunși, prin înșelarea bunei credințe, în mijlocul partidului „național țărănesc“ au ca șef al organizației județene pe Dl. Zipștein. Nici că se poate mai fericită împerechere: itării și bondița cu perciunii cărlionț. Negustorul de stambă putredă cu strămoșii fabricați-re-

cent prin certificat de împământenire va reprezenta în conclavul partidului aspirațiile „național țărănești“ ale muncitorilor brazdei basarabene. Câtă nerușinare! Ca mâine ne vom pomeni cu vre-un Dn. Grunzweig director la „Patria“ în locul părintelui Agârbiceanu și care tip își va etala proza în coloanele gazetei românești, propovăduind acompaniat de corul tinerilor dela „Chemarea“, naționalismul partidului cu pricina de mai sus.

*

Conferință. Duminecă 10 Aprilie, dnul Canonic și deputat dr. Ion Coltor a ținut o conferință despre „Sentimentul național și religios la studenți“; în sala Prefecturii din Cluj, în fața unei asistențe foarte numeroase.

Dsa a evidențiat cu verva oratorică excepțională de care dispune, manifestarea curentă a ideii naționale și calda ei înfrățire și contopire cu Spiritul religios. Acest spirit religios, spunea dsa, tinde să pătrundă și va pătrunde tot mai mult, în viața economică, în politică, în presă și chiar la bursă. „Mișcarea dvoastră d'lor Studenți și-a avut greșelile ei, dar nimeni nu poate nega efectele incomensurabile. Deaceea ori cum vi-s'ar taxa aceste greșeli, să mai faceți, căci ele nu pot fi decât spre binele neamului românesc“.

Intre alte chestiuni de ordin social conferențiarul a mai amintit și influența dezastruoasă pe care a avut-o asupra generației de ieri, presa budapesteană, jidovită și francmasonică. În a doua parte a causeriei religioase, cum a numit-o conferențiarul, a făcut o splendidă evocare a câtorva pagini din Evanghelie.

A terminat în aplauzele sincere ale ascultătorilor săi, lăsând tuturor impresia că într'adevăr „l'oratoire est la parole qui vit“ după cum spunea bunul părinte Laçordaire.

*

Aducem la cunoștința colaboratorilor noștri că toate articolele și manuscrisele, cari privesc partea redacțională, se vor adresa secretariatului de redacție, strada Bob Nr. 7.

Articolele vor fi scrise citeț și pe o singură pagină. Cele nepublicabile, nu se vor restitui.